

N:o 7.

Af herr **Räf**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående rätt för medlemmar af svenska kyrkan att fritaga sina barn från kristendomsundervisningen i folkskolor och allmänna läroverk.

»Om vårt folk lösgöres från kristendomen, så är det dömdt till undergång; förblir det däremot vid kristlig tro och däri grundad lifsåskådning, så erhåller det oskattbar välsignelse. Endast af kristen tro härflyter den sedliga kraft, som skapar sann kulturutveckling och verklig lycka, ehvad det gäller den enskilda medborgaren eller hela folket.»

Dessa ord stodo att läsa uti ett i några stockholmstidningar under förlidet år intaget, af ärkebiskop Ekman, general friherre Axel Rappe, lektor P. Waldenström, professorerna W. Rudin, Olof Holmström och A. Kolmodin, seminarierector Fredrik Lundgren, rektor Johannes Kerfstedt m. fl. eller inalles af 24 för kristlig tro och lifsåskådning mycket intresserade och bemärkta personer undertecknadtt npprop till »Svenska män och kvinnor».

Första villkoret för att svenska folket skall förblifva vid »kristlig tro och däri grundad lifsåskådning» är dock utan all gensägelse, att de döpta barnen erhålla bibeltrogen, väl meddelad kristendomsundervisning.

Nu är det emellertid så, att här och där lärare börja gå vid sidan af den heliga skrift på vägar, där kristliga föräldrar af samvete nödgas att taga afstånd från denna undervisning. Angående dessa vägar beder

jag få hänvisa till flera af de läroböcker för kristendomsundervisningen, hvilka under senare åren utkommit från universitets-, läroverks- och folkskollärare. Denna sak är dessutom numera så allmänt känd, att därpå kan tillämpas ordspråket: Känd sak är så god som vittnad.

Uti petitioner till Konungen hafva bekymmer öfver berörda förhållanden blifvit framburna såväl från Evangeliska Fosterlandsstiftelsen som ock från Svenska Missionsförbundet.

Det var ock samma oro och bekymmer, som tagit sig uttryck uti den af mer än 315,000 personer undertecknade s. k. kristendomspetitionen.

Äfven vid sista kyrkomötet förnummos ifrån både präster och lek-män många allvarliga uttryck i likartad riktning.

Från lärarehåll har visserligen understundom sökts göra gällande, att omnämnda bekymmer och farhågor skulle vara ogrundade, men detta gör ställningen så mycket värre, enär man därmed visar sig inför såväl sig själf som andra vilja dölja faran.

Med stora själförsakelser har svenska folket offrat stora summor på sitt skolväsende, hvars första uppgift ju varit och fortfarande i folkets mening är att bibringa dess barn och ungdom god kristlig fostran. Desto mer måste det kännas obilligt och smärtsamt att för de nyare rationalistiska experimenten på den viktiga kristendomsundervisningens område nödgas tänka på en separation ifrån just nämnda undervisning. Vida rättvisare vore det, att de kristendoms-lärare, som i åskådning, lif och lefverne visa sig främmande för den kristna läran, försattes i den belägenhet, att de ställdes utanför hvarje undervisning däri. Då emellertid detta under nuvarande förhållanden näppeligen torde kunna låta sig genomföras, synes mig intet annat återstå för kristligt intresserade föräldrar, än att, där officiella skolan i oförmåda hänseende visar sig otillfredsställande, deras barn må kunna beredas tillfälle erhålla bibeltrogen kristendomsundervisning från annat håll.

Med denna i sann mening frisinnade reform, hvars förmåner främmande trosbekännare i vårt land åtnjutit i öfver trettio år, torde vi under dessa brytningstider i någon mån möjligen kunna undgå en svårare konflikt emellan föräldramakt och läraremakt.

Och om grundlagen bjuder till och med Konungen, att ingens samvete tvinga eller tvinga låta, så föreställer jag mig, att Riksdagen ej vill vara mindre frisinnad gentemot samvetsömma, kristligt intresserade föräldrar och målsmän. Ty om det någonsin är berättigadt att tala om samvetssaker, så må det väl vara i fråga om kristligt intresserade föräldrars

plikter och ansvar vid barnens religiösa fostran. Den frihet, som detta ansvar kräfver, vore det helt säkert betänkligt att förvägra.

Det är naturligt, att då jag med denna motion afser att tillförsäkra barnen så god kristendomsundervisning som möjligt, så ligger häri ock inneslutet krafvet på nödig kontroll från behörig myndighet.

I anslutning till det anförda göres fördenskull vördsam hemställan,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes vidtagna behöriga åtgärder, att medlem, tillhörande svenska kyrkan, må för sina barn med afseende på kristendomsundervisningen i folkskola och allmänna läroverk erhålla frihet, likartad med den, som sedan länge varit beviljad dissenters.

Stockholm den 16 januari 1909.

E. Räf.